

Душановия законикъ, който само обиди епископъ, калугеринъ или попъ се осжда да заплати сто перпера глоба, а пкъ който убие такъвъ, се осжда на смъртъ и слѣдъ това се обѣсва²⁴⁹. Ако пкъ себъртъ убие властелинъ, споредъ сжщия законикъ, се осжда на отсичане двѣтѣ ржцѣ и глоба триста перпера²⁵⁰. Отъ тѣзи законопостановления се вижда, че въ старото право сжществувала социална разлика между свещеницитѣ и мирскитѣ лица и че първитѣ били по-привилегирувани дори и отъ боляритѣ.

Сждебни привилегии. Византийскитѣ императори отъ IV и V вѣкъ признали правото и привилегията на свещеницитѣ, да се сждятъ само прѣдъ църковитѣ сждилица. Държавенъ сждия, който се осмѣлявалъ да осжди свещеникъ, се наказвалъ съ лишение отъ службата си. Императоръ Юстинианъ, който по законодатетеленъ редъ уредилъ много църковни въпроси, сжщо опрѣдѣлилъ и юрисдикцията на църковнитѣ сждилица. Споредъ неговитѣ законопостановления всички граждански спорове на свещеницитѣ се разглеждали и рѣшавали отъ църковнитѣ епископски сждове. Недоволната страна могла да апелира рѣшението на първостепенния сж сждъ прѣдъ митрополицкия и най-накрая прѣдъ патриарския сждъ, който билъ и послѣдна инстанция. Углавнитѣ пкъ сждби, по които се обвинявали свещеници се разглеждали отъ църковнитѣ и гриждански сждове. Ако първоначално углавното дѣло постжпвало въ църковния сждъ и се установявало обвинението, обвиняемиятъ свещеникъ се лишавалъ отъ званието си и подиръ се изпращалъ на гражданския сждъ, за да се осжди и накаже. Ако пкъ най-първенъ дѣлото постжпвало въ гражданския сждъ и се установя-

²⁴⁹ Законик Ст. Душана, чл. 95.

²⁵⁰ Ibid. „ 94.